

Arrest

nr. 146 376 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE ROECK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 december 2013.

1.2. Verzoekster diende op 13 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 19 maart 2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 19 maart 2014 werd aan verzoekster betekend op 25 maart 2014.

1.3. Verzoekster diende op 21 augustus 2014 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 5 februari 2015 en aan verzoekster betekend op 13 februari 2015.

1.4. Verzoekster werd op 26 februari 2015 in het bezit gesteld van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.5. Op 4 maart 2015 diende verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 februari 2015 van de gemachtigde van de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd verworpen bij arrest nr. 140 398 van 5 maart 2015 in bij de Raad.

1.6. Verzoekster diende op 2 april 2015 een asielaanvraag in. Op 28 april 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.7. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Marokkaanse afkomstig uit Kenitra. In 1994 dwong uw vader u te huwen met een Marokkaan die in Frankrijk woonde. U ging daarmee niet akkoord en wou al dadelijk van hem scheiden. Uw vader was tegen een scheiding gekant en zei dat u geen initiatieven mocht nemen om uit de echt te scheiden. Na verloop van tijd bleef uw echtgenoot afwezig en ging u naar een advocaat die de nodige stappen ondernam en de echtscheidingsprocedure opstartte. In 2001 werd de scheiding uitgesproken en werd er een akte opgesteld. Hoewel uw vader tegen uw echtscheiding gekant was berustte hij in de nieuwe situatie. Na de echtscheiding hervatte u uw studies en in 2003 kreeg u een bachelor in de informatica. U begon na het behalen van uw diploma te werken als directiesecretaresse in een school in Kenitra. In 2006 begon u te werken als administratief verantwoordelijke voor het cosmeticabedrijf "Parafam" in Rabbat. Op 15 november 2013 kwam Ibrahim, een rijke man uit uw buurt, naar uw hand vragen. Uw moeder ging akkoord en vertelde u later dat zij van plan was om u uit te huwelijken. Daar Ibrahim een bejaard man was van tachtig jaar zei u tegen uw moeder dat u omwille van het leeftijdsverschil niet met Ibrahim wenste te trouwen. Uw moeder zei dat zij reeds haar akkoord had gegeven en u zich daarbij moest neerleggen. U werd kwaad en vertrok naar uw werk in Rabbat. Drie dagen na het huwelijksaanzoek werd u in Rabbat aangesproken door een man en een vrouw die u de weg vroegen. Een andere man die achter u stond verdoofde u. U werd wakker in een huis van Ibrahim, waar u door hem werd verkracht en geslagen. Ibrahim dreigde ermee om u in stukjes te snijden als u iets zou zeggen over de verkrachting. Hij zei dat hij zeer machtig is en u overal zal weten te vinden. Vervolgens bracht hij u naar huis. Een tweetal dagen na de verkrachting kwam Ibrahim opnieuw naar uw moeder om een trouwdatum vast te stellen. U veinsde dat u akkoord ging met het huwelijk maar vroeg uitstel omdat u nog lopende zaken op het werk wilde afhandelen. Uw werkelijke bedoeling was echter om een visum aan te vragen waarmee u het land kon verlaten. U telefoneerde dagelijks naar de Franse ambassade om een visum aan te vragen. Op 2 december 2013 kreeg u een afspraak om uw aanvraag in te dienen en na een week werd uw visum afgeleverd. Op 11 december 2013 vertrok u vanuit Casablanca richting België. Via Frankrijk kwam u op dezelfde dag in België aan waar u pas, nadat u op 26 februari 2015 wegens illegaal verblijf in België door de politie werd opgepakt, op 2 april 2015 asiel aanvroeg. Terwijl u reeds in België was informeerde uw moeder naar u bij uw zus Rachida waar u was. Rachida contacteerde vervolgens uw zus Mina bij wie u in België verbleef. U vertelde toen uw problemen aan Mina die Rachida inlichtte dat u in België was en dat zij u moesten gerust laten. Hoewel uw moeder op de hoogte was dat u in België verbleef stelde ze toch een trouwdatum vast en vroeg aan uw zus Rachida om een brief te sturen aan Mina om u te overhalen om naar Marokko terug te keren om te huwen.

B. Motivering

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Marokko diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat uw asielaanvraag laattijdig is. Zo bent u reeds sinds december 2013 in België en vroeg u pas asiel aan in april 2015 nadat de Belgische autoriteiten u hadden opgepakt omdat u illegaal in het land verbleef. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn herkomstland heeft verlaten kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming vraagt bij aankomst in een land waar dit mogelijk is of een afdoende verklaring geeft waarom hij dat niet heeft gedaan. Dat u niet wist wat te doen kan in uw geval niet overtuigen. U heeft immers een regularisatie aangevraagd waardoor kan worden aangenomen dat u wel over de mogelijkheden om asiel aan te vragen werd geïnformeerd. Uw verklaring dat uw advocaat geen andere procedure kende dan deze in kader van

regularisatie kan, en dat hoeft geen betoog, totaal niet overtuigen. Meer nog, toen de regularisatieprocedure in uw nadeel afliep en u reeds in februari 2015 op de hoogte was van uw illegaal verblijf vroeg u pas asiel aan in april 2015 nadat u werd opgepakt en naar het gesloten centrum voor illegalen in Brugge werd overgeplaatst (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). De ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging wordt door uw laattijdige asielaanvraag danig gereduceerd. Dergelijke houding doet ernstig vermoeden dat u de asielprocedure gebruikt als laatste redmiddel om in het land te verblijven.

Voorts heeft u het gezien uw familiale context niet aannemelijk gemaakt dat u het slachtoffer bent van gedwongen huwelijken. Zo verklaarde u zelf niet uit een traditionele streng religieuze familie afkomstig te zijn. U stelde uitdrukkelijk dat u niet verplicht was een hoofddoek te dragen, dat u niet verplicht was naar de moskee te gaan en dat ook de meisjes in uw familie werden aangemoedigd om verder te studeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Meer nog, uw zus Mina kon zelf haar echtgenoot kiezen en wat betreft uw zus Rachida had uw moeder zelfs geen bezwaar dat zij met een Zweed gaat trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Dat uw familie juist u een gedwongen huwelijk zou opleggen is in de boven geschetste omstandigheden weinig geloofwaardig. Uw verklaringen die u daarover gaf, namelijk dat uw vader u wou uithuwelijken omdat u de oudste was en dat uw moeder u wou uithuwelijken omdat u reeds lange tijd gescheiden was overtuigen evenmin (CGVS, p.3-4, 6). Na uw scheiding van uw eerste echtgenoot, waartegen uw vader volgens uw verklaringen gekant was, kon u toch ongestoord in diens huis verblijven. U kon verder uw studies hervatten en als een onafhankelijke vrouw buitenshuis werken en alleen of bij een vriendin op andere adressen verblijven. Dat uw moeder u plots aan een tachtigjarige man wilt uithuwelijken valt moeilijk te rijmen met de door u geschetste familiale toestand.

Verder kunnen er ook vraagtekens worden geplaatst omtrent de geloofwaardigheid van uw ontvoering. In eerste instantie is het eigenaardig te noemen dat Ibrahim u, na eerst op traditionele wijze uw hand te hebben gevraagd, na een drietal dagen ontvoerde om u te verkrachten. Uw moeder had immers haar akkoord gegeven voor het huwelijk. U gevraagd waarom Ibrahim u dan ontvoerde en verkrachtte antwoordde u dat hij misschien op de hoogte was van uw weigering (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Daar enkel u en uw moeder op de hoogte waren van uw weigering met hem te huwen lijkt het onwaarschijnlijk dat hij dat wist. U heeft immers geen contact met hem gehad en dat uw moeder hem onmiddellijk zou hebben verteld dat u weigerde met hem te trouwen is ook weinig waarschijnlijk daar hij een tweetal dagen na de verkrachting, alsof er niets is gebeurd, terug naar uw huis kwam om al een huwelijksdatum vast te stellen. Aanvankelijk vertelde u trouwens dat Ibrahim een week na de verkrachting bij u thuis kwam om de huwelijksdatum te plannen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), terwijl u nadien stelde dat het na twee dagen was (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Gezien de impact van de gebeurtenissen op uw persoonlijk leven kan worden verwacht dat u de feiten duidelijker kunt situeren. Verder stelde u aanvankelijk dat de ontvoering gebeurde door een man en een vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Later in het gehoor stelde u dat de mannen die u ontvoerden u overal in Marokko zouden weten te vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U gevraagd waarom u plots sprak over mannen die u ontvoerden, stelde u dat er een man en een vrouw u de weg vroegen en dat een man achter u u verdoofde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u enkel over mannen en repte u met geen woord over een vrouw (Zie Vragenlijst).

Hoe dan ook, u heeft geen enkel begin van bewijs voor uw verkrachting en ofschoon u naast de verkrachting ook werd geslagen bent u niet naar een dokter geweest voor verzorging. Verder heeft u ook geen enkel poging gedaan om bescherming te zoeken bij de Marokkaanse autoriteiten. De enige reden die u daarvoor opgaf was dat Ibrahim een machtig man was die u overal zou kunnen vinden en u zal laten doden (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, 8). Uw bewering dat Ibrahim zo machtig is kunt u niet toelichten: u kunt enkel vertellen dat hij machtig is omwille van zijn situatie. U andermaal gevraagd op wat u zich baseert om te stellen dat deze persoon dusdanig veel macht heeft, antwoordt u het niet te weten, u heeft van uw moeder gehoord dat hij veel macht heeft in de buurt en dat hij misschien ook wel invloed heeft op de politie in Rabbat (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Dat zijn macht zich over gans Marokko uitstrekt berust op een loutere veronderstelling die u niet verder kunt concretiseren. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u ook niet in Rabbat of een andere Marokkaanse stad bescherming heeft aangevraagd. Zo ook is het eigenaardig te noemen dat u nooit heeft geïnformeerd naar Ibrahim. Zo weet u niet te vertellen of hij momenteel zelfs nog in leven is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Voorts verklaarde u dat Ibrahim op de 20ste november naar uw huis kwam om een datum voor het huwelijk vast te stellen. U verklaarde toen dat u veinsde met het huwelijk akkoord te gaan maar in werkelijkheid een visum wilde krijgen om naar het buitenland te gaan. Het is dan ook niet duidelijk waarom u pas op 2 december 2013 een visum heeft aangevraagd. U verklaarde dat u eerst nog lopende zaken op het werk moest afhandelen en verlof moest aanvragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). U gevraagd of in de gegeven omstandigheden een visum niet prioritair was, stelde u dan dat u de hele tijd naar de Franse ambassade heeft gebeld en pas op 2 december 2013 een afspraak kon maken (zie

gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze uitleg kan weinig overtuigen, u had dit immers ook onmiddellijk kunnen verklaren toen u de vraag werd gesteld waarom u niet onmiddellijk een visum heeft aangevraagd.

In het kader van uw regularisatieaanvraag legt u voorts een brief voor van Rachida aan uw zus Mina, waarin geschreven staat dat uw moeder een huwelijksdatum heeft vastgesteld en waarin ze u vraagt om naar Marokko terug te keren. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat de brief die Rachida aan haar zus richt in het Frans is opgesteld. In de correspondentie tussen beide zussen kan immers verwacht worden dat die in hun moedertaal, namelijk het Arabisch, zou gebeuren. Dat dit schrijven enkel in het Frans is opgesteld wijst op een gesolliciteerd karakter. Voorts is het eigenaardig te noemen dat uw moeder, terwijl ze wist dat u in België bent, met zulk een machtig man als Ibrahim reeds een huwelijksdatum afspreekt zonder te weten of u wel daadwerkelijk naar Marokko zou terugkeren. In de gegeven omstandigheden moet uw moeder toch wel via uw zussen op de hoogte zijn dat u naar België bent gevlucht omdat u niet met Ibrahim wenste te huwen.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van "het artikel 1 A 2 van het verdrag van GENEVE van 28/07/1951 en de artikels 48,1, 2 en 3 van de wet van 15/12/1980 en de artikels 2, 3 en 5 van de wet van 29/07/1991".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3. In haar summier verzoekschrift stelt verzoekster als volgt : "Vooreerst dient aangestipt te worden dat haar relaas in het kader valt van artikel 1 A 2 van het Verdrag van GENEVE.

Een asielaanvraag kan op elk moment ingediend worden. Vermits ze veilig in BELGIE was en onderdak bij haar zuster gekregen had, bekommerde ze zich niet meer over dat gedwongen huwelijk met IBRAHIM;

Vermits ze geen enkel probleem met haar verblijf ondervonden had, was het noodzakelijk dat ze een asielaanvraag moest indienen aangezien, zo ze gerepatrieerd zou worden, haar pijnlijke momenten in MAROKKO op haar stonden te wachten;

Deze procedure was haar enige reddingsboei;

Men moet niet uit het oog verliezen dat ze al een eerste maal gedwongen werd te trouwen met een man die haar vader gevonden had!;

Nu is het de beurt van de moeder!

Haar relaas is de strikte waarheid maar tegenpartij hecht er geen geloof aan omdat haar familie niet zou strikt zou zijn met de traditionele gebruiken;

Haar ontvoering lijkt hoogst onwaarschijnlijk voor tegenpartij omdat ze eerste verklaarde door een man en een vrouw ontvoerd te zijn geweest en dat ze later verklaarde dat het enkel mannen zouden zijn;

Dit heeft maar enkele minuten geduurd zodat een vergissing mogelijk is maar waar iedereen over akkoord gaat is dat ze ontvoerd werd;

Zij heeft nadien niets ondernomen in MAROKKO omdat ze wist dat IBRAHIM een krachtig persoon is in MAROKKO met veel gezag en invloed;

Van zodra zij zagezegd haar akkoord gegeven had voor haar huwelijk, heeft ze alles in het werk gesteld om dat uit te stellen om zo een visum te bekomen voor FRANKRIJK;

Ze legt trouwens een brief neer geschreven door RACHIDA en gericht naar haar zus MINA. Omdat de brief in de Franse taal ongesteld werd, hecht tegenpartij geen geloof aan deze brief. De brief moest volgens tegenpartij in de Arabische taal opgesteld worden daar waar partijen met elkaar in het Frans communiceren."

2.4. De bestreden beslissing stelt terecht dat de vaststelling dat verzoekster niet onmiddellijk na het ontvluchten van haar land van herkomst asiel aanvraag de geloofwaardigheid van haar asielmotieven aantast, minstens haar vrees voor vervolging relativeert. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Waar verzoekster stelt dat ze *"op elk moment een asielaanvraag kan indienen"* kan slechts worden vastgesteld dat de commissaris-generaal dit niet betwist maar wel terecht stelt dat uit verzoeksters handelwijze geen dwingende nood aan bescherming blijkt. Immers in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt had ze geen *"regelmatig verblijf"* in België en kon dus op elk ogenblik worden uit het land worden gezet. Ook de vaststelling dat verzoekster wel op 13 januari 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en geen asielaanvraag indiende kan de waarachtigheid van haar thans ingeroepen nood aan bescherming slechts ondergraven. Dit klemmt te meer nu deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 19 maart 2014 en verzoekster sinds 25 maart 2014 reeds onder het bevel om het grondgebied te verlaten stond (bijlage 13). Verzoekster geeft evenmin enige toelichting voor het opteren van een asielaanvraag. Deze lijkt dan ook ingegeven om *in extremis* haar terugkeer naar Marokko te ontwijken.

2.5. Verzoekster gaat er aan voorbij dat uit haar verklaringen niet kan blijken dat haar familie haar enigszins verplichtingen oplegde die ze onaanvaardbaar vond. Daargelaten dat verzoekster haar eerste huwelijk en scheiding niet aantoon kan niet aangenomen worden dat een geschoolde vrouw van meer dan 40 jaar door haar bejaarde ouders dermate onder druk wordt gezet dat ze hiervoor het land zou moeten verlaten. Evenmin wordt aangetoond dat een zelfstandige vrouw van verzoeksters leeftijd zich verplicht zou voelen te moeten trouwen. Zelfs al vonden verzoeksters bejaarde ouders dat ze alsnog diende te huwen kan de Raad niet inzien hoe dergelijke familiale spanningen vallen onder het vluchtelingenverdrag.

2.6. Ten slotte, en niet in het minst, gaat verzoekster niet in op de terechte motieven in de bestreden beslissing waar zowel de beweerde ontvoering ongeloofwaardig wordt geacht, als het bestaan van een invloedrijke man die verzoekster wenst te huwen. Dat I. *"een krachtig persoon is in MAROKKO met veel gezag en invloed"* is een loutere bewering temeer een dergelijke persoon ook een publieke uitstraling heeft en verzoekster hem aldus gemakkelijk moeten kunnen plaatsen alsook zijn connectie met haar familie. Dit is niet het geval. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van haar beweringen maar gaat er in het verzoekschrift geheel aan voorbij dat haar beweringen, geplaatst in de context van haar familie, niet als waarheidsgetrouw, laat staan doorleefd overkomen. Ook ter terechtzitting kan geen nuttige nadere toelichtingen gegeven worden. Verzoekster komt van een modern gezin en heeft haar hele leven kunnen leiden zoals ze zelf wenste. Ze is aan 41 jaar nog ongehuwd wat bezwaarlijk een bewijs kan zijn dat haar familie haar op dit punt onder druk zetten te meer zoals hoger aangehaald, dat verzoekster ook geen eerste huwelijk of scheiding aantoon en ze geen kinderen heeft.

2.7. Ten slotte indien verzoekster werkelijk mishandeld was door deze man dan had ze in de eerste plaats de nodige bescherming moeten inroepen in Marokko, indien niet bij de overheid dan bij vrouwenorganisaties die haar verder konden helpen. De neergelegde brief van R. *gericht naar haar zus M.* is geen objectief, officieel document en komt dan ook voor als een complaisancestuk, opgemaakt voor onderhavige procedure. Hoe dan ook een dergelijke persoonlijke brief kan bezwaarlijk de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas herstellen.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat

verzoekster in geval van terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan bezwaarlijk beweren dat ze als zelfstandige vrouw van meer dan 40 jaar geen zeggenschap zou hebben over haar wens om te huwen, dit kan niet blijken uit haar relaas, noch uit haar familie. Verzoekster maakt dan ook geen reëel risico op ernstige schade aan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK